

нѣма и ризи да ги облечемъ. Какво ще стане, ако се не набави платно? Съ какво ще обличаме болнитѣ? Ето вече две седмици не сме ги преобличали. Въшки ще се навѣдять. Всѣки день се пере, но има болни, които се много мърсятъ и на день по три четири пѣти имъ се смѣня облѣклото и леглото...

Азъ нѣма да мога да живѣя съ тия болни. Лѣкаритѣ не виждатъ вътрешния ужасъ, не го чувствуватъ и като автомати преглеждатъ, даватъ нареждания, а ония които трѣбва да изпълняватъ тия нареждания да му мислятъ. Въ цѣлата болница само азъ съмъ, отъ която искатъ всичко и която е виновна за всичко.

Почнаха да пристигатъ болни отъ другитѣ болници. Тѣ сж сжщо въ дрипи, значи нѣмотията е пълна. Нѣмаме нито шинели, нито куртки да даваме на болнитѣ, които сж съ прѣгнили и изпокъсани облекла. Минали презъ дезинфекционната машина, тѣ сж се свили, петната отъ кръвъ станали черни, да те е гнусъ, не само да ги облечешъ, а и да ги гледашъ.

Говорихъ на началника на болницата да поиска облекло да се дава на изписанитѣ войници, защото е срамно и нечовѣшко да се оставять въ тия парцали да се разхождатъ изъ столицата, и да отиватъ и по домоветѣ си. Тамъ трѣбва да виждатъ, че се полагатъ грижи за тѣхнитѣ мжже и синове. Той е разбранъ лѣкаръ и добъръ човѣкъ. Веднага направи постѣпки и утре ще имаме куртки, панталони и шинели, макаръ и германски.

19 Априлъ.

Замѣстницитѣ на нашитѣ изписани болни бидоха настанени въ долния етажъ. Горѣ има праздни стаи за още 35 болни. Сега ми сж останали грижи само за подаване на лѣкарствата и чистотата. Нѣмамъ работа въ операционната, тя ще бжде превърната въ кабинетъ, а кабинетътъ на болнична стая съ 10 легла. Отъ това размѣстване всичко е съ главата надолу, объркано, размѣсено, нови номерации на болнитѣ, прегрупиране на болничнитѣ листове. За тая работа се е заелъ Тихолъ — № 6 отъ стая 16, той е по опитенъ отъ самарянкитѣ и отъ